

جهان در آینه مرور

لیلا جدیدی

"انتخابات" در افغانستان
برای انتخابات در آمریکا

مردم افغانستان درحالی که کشورشان هنوز تحت اشغال نیروهای نظامی آمریکا قرار داشت، روز ۹ اکتبر، وادار به رفتن پای صندوقهای رای می شدند که نتیجه آن قبلا از سوی نیروی اشغالگر تعیین شده بود. زمان بندی و شکل این انتخابات جامه ای بود که تنها برای تزئین تن دولت بوش و اهداف نزدیک و دور آن دوخته شده بود. نمایش انتخابات "آزاد" به منظور مهر قانونی زدن به سلطه امپریالیسم آمریکا و اشغال نظامی این کشور، درحالی صورت گرفت که خانم کاندلیزا رایس، مشاور امنیتی بوش، حتی قبل از ناظران سازمان ملل نتیجه آن را می دانست. او گفت: "این انتخابات واقعی خواهد بود من مطمئنم".

گویاترین و همزمان کوتاهترین تفسیر از این انتخابات نامشروع و مضحک را سفیر صلح سازمان ملل، خانم آنا کاتالدی که تجربه برگزاری و نظارت بر چندین انتخابات از جمله در سوئدان، رواندا، آنگولا، زامبیا و برونیدی را دارد، ارایه داد. او ضمن انتقاد از نحوه انتخابات گفت: "این روال در افغانستان، روال یک انتخابات دموکراتیک نیست." او تاکید کرد، در افغانستان ۶۰ درصد از مردم، حامد کرزای را نمی شناسند و فشارهای آمریکا به صورتی بوده که زمینه آشنایی با دیگر کاندیدها را ناممکن کرده است. سفیر صلح سازمان ملل گفت: "زنان از مردان تبعیت می کنند و مردان از روسای قبایل".

اما این که روسای قبایل تا چه حد دارای قدرت تغییر "رای" آمریکا هستند را باید در جریاناتی که طی برگزاری این انتخابات رخ داد مشاهده کرد.

چند روز پیش از انتخابات، ۲ تن از ۱۸ کاندیدی ریاست جمهوری، به نفع حامد کرزای کنار رفتند. در روزی که مردم افغانستان به پای صندوقهای رای می رفتند، ۱۵ نفر از ۱۶ کاندیدا به وضع نامناسب رای گیریها اعتراض کردند. البته، وضعیت نامناسب به سود پیروزی نامزد دست چین شده آمریکا، حامد کرزای، عمل می کرد.

یک ماه قبل، در گزارشی ۵۲ صفحه ای که دیده بان حقوق بشر سازمان

داده اند اشاره کرده و گفتند، اگر کرزای برنده این انتخابات گردد، بی شک دست نشانده آمریکا به شمار می آید.

تخلفها و دست اندازیهایی در این انتخابات همگی به سود کرزای عمل می کرد و این به سختی می تواند از قبل تعیین تکلیف شدن آنرا بر کسی پوشیده نگذارد. اینکه مقامات افغانستان با متوقف کردن انتخابات مخالفت نموده و از اعتراضات مردمی جلوگیری کردند و سازمان ملل حاضر به نشان دادن واکنش نشد، بر این ادعا صحت می گذارد.

سفیر آمریکا، جهت اعمال فشار بر کاندیدهای مخالف، اقدام به برگزاری ملاقاتها و دیدارهایی با آنان کرد. این در حالیست که کاندیدهای انتخاباتی همچون دوستم و رشید، خود از جمله افرادی هستند که به آمریکا برای بیرون راندن طالبان یاری رسانده اند و با کرزای در یک جبهه قرار دارند. سفیر آمریکا به یونس قانونی "پیشنهاد" کرد که بهتر است برای حفظ آینده سیاسی اش جلوی اعتراضات مردمی را بگیرد. از این رو، کاندیدهای مخالف کوتاه آمده و رسیدگی سازمان ملل به وضعیت انتخابات را پذیرفتند.

در روزهای پس از انتخابات نیز معاملات پشت پرده دیگری فاش گشت. یکی از آنها قرارداد ۲۵ میلیون دلاری بین یک مقام عالیرتبه آمریکایی با چند تن از روسای دفتر مشترک تنظیم انتخابات ریاست جمهوری در کابل بود. حاصل این قرارداد، تقلب در توزیع برگهای رای گیری و تعداد آن در پایگاههای از پیش تعیین شده و جایجایی برخی از صندوقها هنگام انتقال به کابل بود.

در گزارشی که از جانب دیده بان حقوق بشر ارایه شد، تاکید شده است که جنگ سالاران افغانی اقدام به تهدید و فشار مردم و گروههای مردمی کرده اند، بطوریکه بسیاری از مردم گفته اند از حمله طالبان به صندوقهای رای نمی هراسند بلکه، وحشت شان از تهدید های این افراد است.

همین رابطه در سمت دیگر معادله نیز وجود دارد. کرزای که به مدت دو سال

ونیم رییس دولت انتقالی اسلامی بود، هرگز نتوانست قدمی فراتر از چهار دیواری حفاظت شده خود به بیرون بگذارد. وابستگی او به آمریکا که به گونه نمادین در برخورداری از محافظین آمریکایی به نمایش گذاشته شده بود و انزجار مردم افغانستان از حضور نیروهای خارجی در این کشور سبب گشت که او برای حفظ جانش نتواند جهت تبلیغات انتخاباتی به میان مردم برود. او با ایجاد یک تیم تبلیغاتی و دعوت از سران اقوام و رجال منطقه ای به پایتخت و پرداخت پول و دادن وعده و وعیدهای غیرقابل اجرا تلاش کرد تا رای آنان و زبردستانشان را بدست آورد و آقای خلیل زاد، سفیر آمریکا را مامور امور تبلیغاتی در شمال این کشور نمود. از جانب دیگر، رادیوها و رسانه های مدافع آمریکا نیز تا حد توان به این امر یاری رساندند.

انتخابات قلبی ساخته و پرداخته آمریکا درحالی صورت گرفت که "کشورآزاد" افغانستان در اشغال ۲۰ هزار سرباز آمریکایی و ۷ هزار متحدان ناتوی آنها قرار دارد. سربازان آمریکایی در این کشور به مانور می روند، حقوق دموکراتیک مردم را زیر پا می گذارند، اقدام به دستگیریهای بی پایه و اساس کرده و به شکنجه هزاران افغانی دست زده اند.

در دوران ریاست کرزای، بیش از ۱۵

هزار نفر از مردم به ستوه آمده افغانستان، جان خود را از دست داده اند.

بوش برای امتیاز یابی در انتخاباتی که خود انتظارش را در ماه نوامبر می کشد، اقدام به برگزاری انتخاباتی کرد که به پندار او به اوضاع نامناسب این کشور خاتمه دهد. او در آستانه انتخابات افغانستان گفت: "تنها سه سال پیش زنها در استادیوم ورزشی اعدام می شدند و امروز به پای صندوق رای می روند".

کاخ سفید آزاد کردن زنان افغانی را یکی از دلایل مهم تهاجم به افغانستان اعلام می کرد. این در حالیست که طبق گزارشات منتشر شده، در سال ۲۰۰۲، تنها یک دلار از هر ۵ هزار

بقیه در صفحه ۹